

Spoštovani gospod Doropoljski!

Ne vem, komu naj se zahvalim za knjigo, ki mi jo je določil žreb za nagrado za vseh 7 rešenih ugank. Prosim Vas, da izročite mojo srčno hvalo tam, kjer je to treba!

Napisal bom pa danes za Vaš kotichek nekoliko vrstic. Živim sedaj v Nišu, v mestu, kjer stoji zgodovinska Čele-kula. V tej Kuli so vzdane lobanje srbskih vstašev, ki so jih pobili Turki na Čegru pri Nišu. Bil sem s starši večkrat tudi na Čegru, to je na mestu, kjer je umrl kot junak Števan Sindelič. Čegar leži, obdan od samih vinogradov, na malem hribčku. Rojen sem pa v Bitolju. Ko sem bil 6 mesecev star, smo se selili nazaj v Ljubljano. Komaj 3 tedne star sem preživel grozno katastrofo, ki se je zdaj niti predstavljati ne morem. Takrat je eksplodiralo nekoliko vagonov municije, mesto eksplozije in vsa okolica je več dni gorela. Izpraznjeno je bilo vse. V Ljubljani smo bili 3 leta in od takrat smo naročniki »Zvončka«. Torej 10 let. Najprej je bil moj brat Herman, sedaj sem pa jaz. Pa Vam moram takoj povedati, da sem zelo ponosen na svojega brata. Letos maturira. Osmi razred je napravil z odliko. Ker je bil vedno odličnjak ali »vrlo dobar«, je oproščen ustnega izpita. — Dve leti sem bil tudi v Prištini. Poznam Kosovo polje, ponos vseh nas. Bil sem dvakrat na Vidovdan na Muratovem grobu. Tudi pri Gračanici sem bil. To je stara zadužbina kralja Milutina iz 14. stoletja. Veličastna cerkev iz teh davnih časov. Blizu Gračanice je pa Janjevo. To je staro katoliško naselje. Bil sem tam dve leti zaporedoma na procesiji sv. Rešnjega Telesa. — Lansko leto smo bili v Kragujevcu, kjer je naša največja tovarna municije in topov. Kragujevac je »srce Šumadije«. Tako ga imenujejo Srbi. Cez 1 mesec se pa spet selimo. Tokrat v Beograd, kjer je moj »tato« ž 3 mesece v Ministrstvu Vojske in Mornarice.

Vsake počitnice pa pridemo v Kranj k stricu. Poznam že precej našo domovino, ali Gorenjska se mi zdi najlepša. Bil sem na Bledu, v Vintgarju, na Brezjah, na Kofcah, na Šmarjetni gori, na Sv. Joštu, pri sv. Katarini, na Šmarni gori. Vse leto se veselim na počitnice, vse leto obnavljam spomine.

Cez tri tedne polagam sprejemni izpit za I. razred gimnazije.

Zelo bom vesel, če ugledam v zadnjem letošnjem »Zvončku« svoje pismo.

Moj srčen pozdrav!

Rudolf Suchý, Niš.

Odgovor:

Dragi Rudolf!

Tvoje zanimivo pismo bomo vsi z veseljem in pridom čitali. Postavil si se!

Jeseni nam pa brž opiši še Beograd, viteško našo prestolnico! To bo nekaj za nas.

Zdravo!

Gospod Doropoljski.

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Pošiljam Vam pesemco, ki sem jo napisala za Materinski dan, mamici na čast.

Ptičke so zapele,
cvetke zacvetele,
hčerke pa so stekle
doli na plan.

Rožice nabirale,
lepe šopke spletale:
mamici jih bodo dale
za Materinski dan.

Jaz pa za mamico milo
pesem imam za vezilo:
»Drugega Ti ne morem dati,
Tvoje ljubezni ne poplačati,
zlata, dobra moja mati!

Spominjam se nedavnih dni,
kako so bili srečni vsi,
Ti, mamica, si me zibala
in v pleničke povijala.
Hvala, srčna hvala Ti!»

Vas iskreno pozdravljam, prav tako tudi Vašo velecenjeno mamico, ako ste še tako srečni, da jo imate. Ako pa Vam jo že pokriva črna zemljica, pa lep spominček nanjo.

Tilka Moharjeva,

učenka slov. razreda v Mozlju,
srez Kočevje.

Odgovor:

Ljuba Tilka!

Lepo si se spomnila mamice, ki je najdragocenejši človekov zaklad. Jaz jo, hvala Bogu, tudi še imam. Prav lepo se Ti zaljubljuje za pozdrave in Ti z menoj ključ: Ostani dobra, mamici in domovini v ponos in radost!

Zdravo!

Gospod Doropoljski.

Prav prijetne, sončne počitnice
usem skupaj in na veselo svidenje
jeseni!

Gospod Doropoljski